บทที่ 7

สรุปและเสนอแนะ

สรุป

จากการศึกษาคำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์พบว่า คำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตที่ใช้ในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์มีการเปลี่ยนแปลงทั้งด้านเสียงและด้านความหมาย โดยเฉพาะการเปลี่ยนแปลงท้างด้านเสียงเป็นไปอย่างกว้างขวาง

การเปลี่ยนแปลงทางเสียงนั้น พยัญชนะที่มีอยู่มากมายในภาษาบาลีและสันสกฤตได้ลดจำนวนลง เสียงใดที่ตรงกันทั้งในภาษาบาลีและสันสกฤตกับภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ยังคงลักษณะเดิมไว้ ส่วนเสียงใดที่ไม่ตรงกันระหว่างภาษาบาลีและสันสกฤตกับภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ ภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ก็จะปรับเสียงพยัญชนะในภาษาบาลีและสันสกฤตให้กลายมาเป็นเสียงในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ทั้งพยัญชนะต้น พยัญชนะต้นควบ พยัญชนะท้าย และเสียงสระ

เสียงพยัญชนะที่เปลี่ยนแปลงไปได้หลายเสียงในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ที่ปรากฏในข้อมูลส่วนหนึ่งมาจากอิทธิพลของภาษาไทย ได้แก่เสียงเสียงพยัญชนะต้นเดี่ยวเหล่านี้ คือ /g– > kh–, j– > ch–, ɲ– > y–, ʈ– > t–, ɖ–,d–> th–, b–,v– > ph–/ เสียงพยัญชนะต้นควบ ได้แก่เสียง /gr– > khr–/ และเสียงพยัญชนะท้าย ได้แก่เสียง /–c,–j > –t, –ʃ,–ʂ,–s > –t, –ɲ > –n, –l > –n, –r > –n/

การเปลี่ยนแปลงเสียงสระในคำยืมภาษาบาลีและสันสกฤตที่รับมาใช้ในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์นั้น มีทั้งเปลี่ยนความสั้นยาว เปลี่ยนระดับของลิ้น และเปลี่ยนตำแหน่งของลิ้น การเปลี่ยนแปลงทั้งหมดนั้นทำให้เห็นลักษณะการยืมคำในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ 3 ประการ คือ

1. คำที่มีการยืดเสียงสระมีมากกว่าคำซึ่งเปลี่ยนสระยาวเป็นสระสั้น คำที่ยืดเสียงสระมักจะเกิดในคำที่มีการตัดพยางค์หลัง จึงมีการยืดเสียงสระเพื่อชดเชยเสียงที่หายไป หรือยืดสระในพยางค์ที่ลงน้ำหนัก

2. การเปลี่ยนแปลงเสียงสระไม่มีลักษณะเป็นเอกภาพ สระเสียงหนึ่ง ๆ อาจเปลี่ยนแปลงไปได้หลายเสียง แล้วแต่เสียงที่แวดล้อม และแล้วแต่ลักษณะของคำแต่ละคำ ทั้งนี้เพราะภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ไม่มีตัวอักษรที่จะเป็นเครื่องช่วยให้รักษาเสียงสระไว้ได้ การออกเสียงสระซึ่งผิดเพี้ยนได้ง่าย จึงทำให้เสียงสระในคำภาษาบาลีและสันสกฤตแตกต่างกันไปมาก

3. เสียงสระที่เปลี่ยนไปนั้น อาจสืบได้แน่นอนว่า บางสระเปลี่ยนแปลงไปตามเสียงที่ปรากฏในภาษาเขมรมาตรฐาน และบางเสียงเปลี่ยนไปตามเสียงที่ปรากฏในภาษาไทย

นอกจากจะมีการเปลี่ยนแปลงทางเสียงแล้ว การนำคำภาษาบาลีและสันสกฤตมาใช้ในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์อีกวิธีหนึ่ง คือ การตัดเสียง มีทั้งที่เป็นการตัดเสียงเดียว และตัดหลายเสียง จนถึงทั้งพยางค์เลยก็ได้

คำภาษาบาลีและสันสกฤตที่นำมาใช้ในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ นอกจากจะเปลี่ยนความหมายตามคำยืมโดยทั่ว ๆ ไป คือ มีความหมายคงเดิม ความหมายแคบเข้า ความหมายกว้างออก ความหมายย้ายที่ และการกลายเสียงเพื่อแยกความหมายแล้ว ยังได้พบว่าการใช้ความหมายของคำภาษาบาลีและสันสกฤตในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์นั้นเปลี่ยนแปลงไปตามการเปลี่ยนแปลงการใช้ความหมายของคำนั้น ๆ ในภาษาไทยด้วย

ศัพท์ภาษาบาลีและสันสกฤตที่รับมาใช้ในภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์ ส่วนมากจะมีการเปลี่ยนแปลงเพราะเสียงภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์กับเสียงภาษาบาลีและสันสกฤตไม่เหมือนกัน แต่ความหมายส่วนมากจะเหมือนกัน มีคำเป็นจำนวนน้อยที่มีความหมายแตกต่างออกไปจนไม่เหลือเค้าความหมายของศัพท์เดิมในภาษาบาลีและสันสกฤตเลย

<u>อภิปรายผล</u>

การรับคำภาษาต่างประเทศมาใช้ในภาษาทำให้มีศัพท์เพิ่มขึ้น บางทีศัพท์เดิมที่มีอยู่ได้สูญเสียความนิยมไปเพราะมุ่งใช้ศัพท์ใหม่ที่มีความนิยมมากกว่า เช่น วงศัพท์ที่ศักดิ์สิทธิ์, ไพเราะ, ศัพท์ที่ใช้ในการเล่านิทานในวรรณคดี คำเกี่ยวกับนามธรรม คำที่เกิดจากจินตนาการ เป็นต้นทำให้มีวงศัพท์กว้างขึ้น การใช้ภาษาของคนขึ้นอยู่กับสภาพแวดล้อมและสังคมที่อยู่ เช่น สังคมของคนเขมรถิ่นสุรินทร์ที่อยู่ในดินแดนของไทย และรับคำภาษาบาลีและสันสกฤตมาใช้โดยส่วนหนึ่งผ่านคนไทย ในการรับคำภาษาต่างประเทศเหล่านี้ สิ่งที่ได้มาคือ คำซึ่งประกอบด้วยเสียงและความหมาย เมื่อชนสองกลุ่มที่มีวัฒนธรรมและภาษาต่างกันได้มีการติดต่อกัน กลุ่มที่มีความเจริญน้อยกว่า จะรับเอาวัฒนธรรมและสภาพความเป็นอยู่จากกลุ่มชนที่เจริญมากกว่า เช่น คนเขมรอยู่ในประเทศไทยจะได้รับความคิด ค่านิยม จินตนาการการ สร้างภาพตามคนในสังคมไทยไปด้วย

<u>เสนอแนะ</u>

นอกจากภาษาเขมรถิ่นสุรินทร์แล้ว ยังมีภาษาถิ่นอื่น ๆ อีกหลายภาษาซึ่งมีคำภาษาบาลีและสันสกฤตเข้ามาปะปนมากบ้างน้อยบ้าง น่าจะมีผู้ศึกษาวิจัยต่อไป